

LEPPÄVAARAN ELÄKKEENSAAJAT JUHLIVAT KALEVALAN PÄIVÄÄ

Espoon Leppävaaran Elä ja asu-palvelukeskuksessa järjestettiin 28.2.2024 perinteinen keskiviikkokerho Kalevalan päivän merkeissä. Suomen lippu oli vedetty salkoon juhlistamaan päivää. Sisällä salissa oli niin tunkua, että istumapaikkoja ei riittänyt ihan kaikille.

Koska Kalevalan päivänä juhlitaan nykyisin myös suomalaisen kulttuurin päivää, oli meillä myös vähän nykyaikaisempaa ohjelmaa. Koska Kalevala on käännetty yli 60 kielelle olemme aiemmin esittäneet Kalevalan riimejä useallakin kielellä sekä stadin slangiksi. Tällä kertaa eivät Väinämöinen ja Joukahainen yrittäneet laulaa toisiaan suohon kilpalaulannassa, vaan esitykset kuvailivat suomalaista maalaiskulttuuria 100 vuotta sitten.

Aloitimme tilaisuutemme perinteisesti pullakahvilla. Sen jälkeen kajautettiin yhteisesti kaikille tuttu Kalevalainen tervehdys. Leppävaaran Eläkkeensaajilla on oma lauluryhmä Leppälinnut, jota ohjaa Eeva Virtanen. Mukana oli myös komeaääninen miesporukamme Laulavat Lurjukset. Kaikkia lauluja ja tansseja säesti tuhattaituri hanuristimme Vesa Kari.

Meidän uudessa hienossa palvelutalossamme ei valitettavasti ole esiintymislavaa ja keskellä saliakin on kaksi jykevää tolppaa. Siksi monet ohjelmanumerot on esitettävä sivustalla. Nuoret arkkitehdit eivät ilmeisesti ole tiedostaneet, että eläkeläiset eivät ole pelkkiä sohvaperunoita, vaan monet esitykset vaativat tilaa ja tanssijalka voi vipattaa vielä vanhanakin.

Leena Närhi luki kuvailevasti Kalevalasta poimittuja uskomattoman rajuja säkeitä, kuinka vaimoa pitää käsitellä ja kurittaa. On siinä ollut Kalevalan kankaan emän–nillä kestämistä noudattaessaan mokomien hurjien riimien ohjeita.

Huivipäiset ”ämmät” ruutumekoissaan lauloivat sikermän suomalaisia kansanlauluja. Kahvimyly, brännäri ja kahvipannu tilpehööreineen kuuluivat entisajan kahvinjuontiin. Kahvia keitettiin vaikkapa ämpärillä. Toppasokeria rikottiin aidoilla sokeripihdeillä. Ja kahvi tietysti ryytettiin asetilta sokeripalan läpi aivan kuten Siiri Angerkoski Suomi-filmissä. Yhdessä kansanlaulussa vanhapiika valitti, että häntä ei haeta tansseissa hyppelemään, vaikka hänellä on kotona uljas lehmä. Kaksi selkävaivaista ”ämmää” meni varoituksista huolimatta tanssilattialle ja heidän oma kömpelö koreografiansa sai yleisön ratkeamaan nauruun.

Kalevalanpäivän ohjelman kruunasi kansantanssikerma. Vauhdikkaat tanhut olivat vähällä viedä mennessään pöytien kulmat ja kiikkutuolien jalakset. Kansallispukekatsauksessa näimme, kuinka kauniita ja monimuotoisia suomalaiset kansallispuvut ovatkaan, varsinkin karjalaiset. Viimeisenä tietysti esiteltiin oman kotipitäjämme Espoon sinikeltaiset raitapuvut.

Kun oli vielä laulettu ja tietovisailtu, oli tanssin vuoro. Ei sentään 1½ tuntia, niin kuin ennen vanhaan. Vesa viritteli haitarillaan reippaan Vesivehmaan jenkan. Leppälinnut lauloivat ja siihen yhtyi koko yleisö. Kaikki tanssihaluiset syöksyivät parketille. Joukossa oli kipsijalkainen eläkeläinen ja jopa rollaattorimummo. Tanssi pitää mielen korkealla kuin jenka Vesivehmaalla!

Viikottaiset tapaamiset yhteisine kahvihetkineen ovat Leppävaaran Eläkkeensaajille viikon kohokohta. Eri aiheiset esitelmät ja muut ohjelmat tuovat vaihtelua eläkeläisten arkeen. Tuttujen tapaaminen keskiviikkokerhossa on sitä elämän eliksiiriä. Mennään niin kauan kuin jalka nousee!

TK